

DE GEBARSTEN KLOK

door HERMANNA.

Verleden voorjaar was moeder voor Loekie's gezondheid met haar op de bergen geweest, bij de gentianen en de crocusjes in de sneeuw. Daar hadden ze ook het Paascheest gevierd.

Als Loekie er aan terugdacht, hoorde ze nóg de klokken luiden van de verschillende dorpen langs het meer. Wat was dat mooi geweest, in de vroege, op den Paaschmorgen!

Moeder had toen de ramen wijd open gezet. De ochtendnevel bedekte nog als een witte sluier het meer en de dorpen daar omheen, maar zuiver en vriendelijk, plechtig en jubelend, klonken de kloketonen en drongen door tot daar waar moeder en Loekie stonden, verkondigend de Opstanding des Heeren.

Ginds van over 't meer galmde het plechtig, in langzame, diepe tonen; daartusschendoor klepte het klokje op den heuvel met zilveren klank vroolijk en haastig, alsof het zoo gauw mogelijk alle menschen met z'n tijding wilde bereiken. Zuiver en klaar, doordringend van klank, luidde de klok in het dorpje aan den inham van 't meer; met vriendelijken zachten toon klonk er een verderop. 't Was alsof alle klokken uit den omtrek elkander riepen en elkander er toe opwekten om allerwege, ieder naar aard en vermogen, de blijde Opstandingstijding te brengen. —

Alle klokken uit den omtrek? — — Neen, toch niet alle, zoo had Censi, 't aardige meisje, dat moeder en Loekie bediende, verteld. De klok van 't kerkje ginds had haar stem niet mee doen klinken. Het metaal, waaruit zij was gegoten, had een barst gekregen. Schril en wanklinkend zou haar toon zijn geweest als zij zich had doen hooren.

Loekie wist 't nog heel goed, dat 't haar toen te moede was geweest, alsof er óók plotseling een schrille toon door

haar blijdschap van dien ochtend had weerklonken — zóó'n medelijden had zij gevoeld met de klok, die moest zwijgen, terwijl alle andere jubelden.

Dit jaar was 't verblijf in de hooge lucht niet meer noodig geweest en waren moeder en Loekie dus thuisgebleven in de groote, drukke stad.

Dat was een heel ander leven.

Loekie was eigenlijk een verwend, klein ding. Nu zij beter was, kwam dit eerst recht uit, thuis, en op school vooral, in den omgang met andere kinderen. Lastig en kribbig als ze kon zijn! Ze wou zelf altijd bij alles nummer één wezen en vond gedurig wat te kibbelen.

Moeder had er veel verdriet van, de juffrouw van Loekie's klas en die van de Zondagsschool óók.

't Ging tegen Paschen.

De kinderen van de Zondagsschool leerden mooie liederen; die zouden ze op Paaschmorgen in de kerk zingen. De juffrouw had 't hun gezegd, hoe 't zou gaan: op de galerij, bij 't orgel zouden de kinderen zich opstellen, en dan vóór de preek, als alle groote menschen beneden in 't ruim zwegen, zouden *zij* hun mooie Paaschliederen doen hooren.

Loekie had het opgetogen thuis oververteld. Moeder verheugde zich er erg op en zei dat alle menschen dit zeker een heerlijk begin van den Paaschmorgen zouden vinden. Toen waren zij vanzelf komen te praten over verleden jaar en allebei hadden ze 't nog eens opgehaald van de klokken langs 't meer, — hoe mooi die wel geluid hadden.

Loekie had een goed gehoor en een stemmetje dat zoo zuiver en rein klonk als een zilveren klokje. De juffrouw van de Zondagsschool zette Loekie daarom in de voorste rij bij de andere kinderen die goed zongen. Zij moesten 't koortje leiden en steunen.

Loekie vond 't heerlijk dat zij ook uitgekozen was en deed haar best als nooit te voren. Ja, ze lette zelfs wat al te veel op de noten.

Een paar maal had de juffrouw 't haar al gevraagd: „Loekie,

kind, denk je er wel bij welke *woorden* je zingt? Dit zijn niet maar gewone schoolliedjes! Woorden als deze moeten we met eerbied zingen; we moeten er ons hart in leggen. 't Zuivere zingen, hoe graag ik 't ook hoor, is toch niet het voornaamste."

Daarop had Loekie een geduchte kleur gekregen. Ze kon in 't geheel niet tegen aanmerkingen.

Zij kon 't ook niet velen, wanneer een der anderen geprezen werd. Dan deed ze kribbig en onvriendelijk tegen zoo'n bevoorrechte, en bij de minste aanleiding kwam er gekibbel van.

„Kibbelkatje” noemden de kinderen haar daarom, en ook de juffrouw bemerkte juist in deze dagen van repeteeren meer en meer, dat Loekie werkelijk een kibbelkatje was.

Op den laatsten grooten repetitie-middag was Loekie weer zoo bijzonder onaangenaam en lastig, dat allen er van onder den invloed kwamen. Toen zei de juffrouw, dat Loekie uit de rij moest gaan. Ze mocht niet verder meezingen; oneerbiedig zou dat wezen met zoo'n oproerig hart!

Mokkend stond Loekie over de balustrade der galerij te kijken. Wat een ongezellig gezicht al die leege banken en stoelen daar beneden! Hoe heel anders zou het op Paaschmorgen wezen, als daar overal menschen zaten, ... als moeder daar ook zat....

Loekie verlangde er naar, dat moeder de mooie liederen zou hooren en vóóral dat moeder dan daarbij zou kunnen denken: „Mijn Loekie doet ook mee!”

Na afloop van 't zingen keek de juffrouw naar Loekie, die zich ook weer had omgedraaid en nu, met 't gezicht naar haar toe stond. 't Scheen, dat ze op iets wachtte.

Maar Loekie deed of er niets gebeurd was, en wou gewoon met de anderen weggaan.

Toen riep de juffrouw haar bij zich en vroeg, of zij ook iets te zeggen had.

„Neen.”

Koppig klonk het. Loekie stak haar neusje in den wind. Ernstig keek de juffrouw haar aan.

„Je begrijpt kind, dat je op Paaschmorgen zóó niet kunt

meedoen," sprak ze langzaam, op een toon, alsof 't haar zelf veel verdriet deed, dit te moeten zeggen.

„Al zou je nog zoo zuiver zingen, je zou toch 't gezang bederven, want het komt op 't hart aan. Is dát niet zuiver van toon dan is zelfs het mooiste zingen voor God niets anders dan een wanklank.”

Meer voegde zij er niet bij.

't Behoefde ook niet; Loekie begreep 't o zoo goed, hoe zij 't bedoelde. De koppige uitdrukking was van haar gezichtje verdwenen. Ze boog 't hoofd en sloop stil naar beneden.

„Niet meezingen, niet meezingen," zoo klonk 't haar in de ooren.

Wat was het, dat haar plotseling zoo aan verleden jaar deed denken, aan 't luiden der klokken in de vroege op Paaschmorgen?

Of neen, juist aan 't *niet luiden* van die eene klok?

Die had ook niet mee mogen doen, om de mooie klanken van 't geheel niet te bederven.

Wat had zij dit toen een zelig idee gevonden en nú —

nu was zij zelf als die gebarsten klok . . . door eigen schuld, . . . dát was nog 't ergste!

Loekie had 't nog nooit zóó gevoeld! Nú was ze geen kibbelkatje meer; ze wou 't nooit meer zijn.

Arme Loekie! Ze barstte in schreien uit en stond daar in de leege kerk zoo bedroefd te snikken.

Zoo vond de juffrouw, die boven nog 't een en ander had opgeruimd, haar, toen de andere kinderen reeds lang weg waren.

Nu had Loekie wél wat te zeggen, maar zij kon er door haar tranen haast niet uitkomen.

Toch verstond de juffrouw haar wel, en dat van de gebarsten klok begreep zij ook, al kon Loekie 't op dit oogenblik niet heel duidelijk vertellen.

Een gebarsten klok kan nooit meer heel gemaakt worden, dáár is niets meer aan te doen, maar aan een hart, dat berouw heeft, is altijd wat te doen. Dat kan weer geheel en al door God „op toon” worden gebracht, zoodat het weer zuiver en welluidend klinkt tot Zijn eer.

Zoo troostte de juffrouw het berouwvolle kind en sprak er nog over door, totdat ze weer getroost en bemoedigd was.

Met Paschen klonk Loekie's stemmetje als een zilveren klokje in 't kinderkoor mee, maar 't mooiste was toch wel, dat ook haar hartje meezong en — dat *dit* ook zuiver en liefelijk klonk.

